

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 K 144829 22 Kž

Novi Travnik, 21.04.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić kao predsjednice vijeća, Darmina Avdić i Stane Imamović, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Erme Jusić, u krivičnom predmetu protiv optužene B. T., zbog krivičnih djela Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. i Prijevare iz člana 294. stav 1. sve u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, odlučujući o žalbama Kantonalnog tužilaštva Travnik i branioca optužene, advokata Irsana Kukić iz Travnika, izjavljenim na presudu Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 144829 18 K od 17.12.2021. godine, primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na sjednici vijeća održanoj dana 21.04.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba Kantonalnog tužilaštva Travnik i branioca optužene B. T. odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 144829 18 K od 17.12.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 144829 18 K od 17.12.2021. godine, optužena B. T., pod tačkom 1. izreke, oglašena je krivom da je počinila krivično djelo Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH za koje joj je izrečena uvjetna osuda kojom se optuženoj utvrđuje kazna zatvora u trajanju od jedne godine i određuje rok provjeravanja u trajanju od dvije godine. Istim dijelom izreke osporene presude od optužene je trajno oduzeta medicinska dokumentacija koja je predmet postupka, te je ista obavezana da naknadi troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 310,00 KM, a pod tačkom 2. izreke optužena je, primjenom odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, oslobođena od optužbe da je počinila krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. u vezi člana 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, te je odlučeno da troškovi krivičnog postupka, u dijelu koji se odnosi na navedeno krivično djelo, padaju na teret budžetskih sredstava, a da se oštećeni Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar sa imovinskopравnim zahtjevom u cijelosti upućuje na parnični postupak.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavilo Kantonalno tužilaštvo Travnik zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog

činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Žalbu na prvostepenu presudu izjavio je i branilac optužene, Irsan Kukić, advokat iz Travnika, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog povrede krivičnog zakona s prijedlogom da se optužena oslobodi od optužbe ili da se prvostepena presuda ukine i odredi održavanje novog pretresa pred Kantonalnim sudom u Novom Travniku. Branilac je u žalbi tražio da on i optužena budu pozvani na sjednicu vijeća.

Optužena je po svom braniocu podnijela i odgovor na žalbu kantonalnog tužioca u kojem se ista žalba ocjenjuje kao neosnovana, te predlaže da se kao takva odbije i potvrdi prvostepena presuda u dijelu u kojem je optužena oslobođena od optužbe za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Obzirom da je branilac u žalbi tražio da on i optužena budu obaviješteni o sjednici vijeća, to je ista održana dana 21.04.2022. godine, na koju je pristupio branilac ostajući kod svih navoda i prijedloga iz svoje žalbe i odgovora na žalbu kantonalnog tužioca, dok na sjedinu nisu pristupile uredno obavještene stranke u čijem odsustvu je, sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjedina vijeća.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Kada je u pitanju žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka kantonalni tužilac u žalbi tvrdi da je prvostepeni sud počinio takvu povredu iz člana 312. stav 1. tačka j) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH na način da je prekoračio optužbu, jer je optuženu oglasio krivom da je počinila krivično djelo Krivotvorenja isprave iz člana 373. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, jer je isti sud u toku dokaznog postupka utvrdio da je optužena navedeno krivično djelo učinila zajedno sa svojim suprugom A. T., dakle da je isto krivično djelo počinila u saizvršilaštvu. Dalje se žalbom prigovara da sud nije mogao učiniti navedeno, jer nema takvo široka ovlaštenja obzirom da se u smislu odredbe člana 295. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici. Oglašavanje optužene krivom za krivično djelo počinjeno u saizvršilaštvu prema žalbi tužioca predstavlja težu pravnu kvalifikaciju, jer krivična djela počinjena na takav način predstavlja poseban oblik kriminaliteta koji je znatno opasniji za društvo, pa se dodavanjem takvih okolnosti u izreku optužena dovodi u teži položaj od onog za koji je optužena optužnicom broj T06 0 KT 0023816 18 od 08.11.2018. godine. Isti prigovori iznose se i za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Prednji žalbeni prigovori nisu osnovani. Naime, kada se ima u vidu da je optužena oglašena krivom upravo za radnje za koje je potvrđenom optužnicom optužena, dakle za kvalifikovani oblik krivičnog djela Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, zatim kada se ima u vidu da će se,

prema odredbi člana 31. istog zakona, svaki od saučesnika kazniti kaznom propisanom za to krivično djelo, a prema odredbi člana 34. stav 1. navedenog zakona da je svaki saučesnik kriv u granicama svog umišljaja ili nehata, onda prvostepeni sud dodavanjem odredbe člana 31. Krivičnog zakona Federacije BiH u svojoj pravnoj ocjeni djela nije povrijedio niti objektivni niti subjektivni identitet optužbe, a time ni odredbu člana 295. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Time se želi kazati da takva pravna kvalifikacija i navod da je optužena predmetno krivično djelo počinila zajedno sa drugom osobom, konkretno svojim suprugom A. T., optuženu ne dovodi u teži položaj od onog koji joj se optužnicom stavlja na teret, kako se to neosnovano žalbom tužioca tvrdi, jer optužena time nije suočena sa težom kaznom niti sa težim oblikom izvršenja krivičnog djela. Kod takvog stanja stvari nema ni prekoračenja optužbe kao bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Razlozi koji su se iznijeli o neosnovanosti žalbenih prigovora za krivično djelo Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH važe i za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. u vezi sa članom 31. istog zakona.

Obrazlažući žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja kantonalni tužilac nalazi da je prvostepeni sud, nakon provedenog dokaznog postupka, pogrešno utvrdio činjenično stanje, te izveo pogrešan zaključak kako nema dovoljno dokaza da je optužena počinila krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije BiH, pa se u obrazloženju žalbe ističe kako je iz provedenih dokaza, a naročito iz zahtjeva za donošenje nalaza, ocjene i mišljenja od 30.05.2011. godine uz izjavu i zahtjeva za ostvarivanje prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja, također od 30.05.2011. godine, vidljivo da je nesporno optužena ta koja je svojeručno potpisala navedene zahtjeve i pojavila se na komisijskim pregledima radi ocjene i davanja mišljenja o njenom zdravstvenom stanju, a sve na osnovu lažne medicinske dokumentacije.

I ovi žalbeni prigovori se od strane drugostepenog suda ocjenjuju kao neosnovani i to iz razloga što je nastupila apsolutna zastara krivičnog gonjenja optužene za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, počinjenog na način i pod okolnostima kako joj se to potvrđenom optužnicom stavlja na teret, odnosno na način i pod okolnostima opisanim pod tačkom 2. izreke osporene presude, a što se osnovano ističe i u odgovoru branioca optužene na žalbu kantonalnog tužioca. Naime, odredbom člana 15. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH je propisano da se krivično gonjenje ne može poduzeti kad od učinjenja krivičnog djela protekne određeni period u zavisnosti od zapriječene kazne što je dalje precizirano tačkama od a) do f). Dakle za utvrđivanje nastupanja zastarjelosti krivičnog gonjenja relevantni su vrijeme izvršenja krivičnog djela i protek vremena nakon toga. Vrijeme učinjenja krivičnog djela decidno je propisano odredbom člana 23. Krivičnog zakona Federacije BiH na način da je krivično djelo učinjeno u vrijeme kada je učinitelj radio ili bio dužan raditi, bez obzira na to kada je posljedica činjenja ili nečinjenja nastupila. Samo kod krivičnih djela trajnog karaktera (kakvo nije krivično djelo prijevare) zastarijevanje krivičnog gonjenja počinje teći u trenutku prestanka protivpravnog stanja, a za sva ostala krivična djela od dana kada je krivično djelo učinjeno, saglasno odredbi člana 16. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH. Prema tome, u konkretnom slučaju navedeno krivično djelo prijevare je prema optužnim navodima počinjeno dana 30.05.2011. godine, jer je optužena tog

dana lažnu medicinsku dokumentaciju predala uz zahtjev za ostvarivanje prava na invalidsku penziju i time dovela u zabludu prvo nadležnu ljekarsku komisiju, a zatim i oštećeni Federalni zavod za PIO/MIO da je kod optužene tako narušeno zdravstveno stanje da joj se to pravo ima priznati o čemu je Kantonalna administrativna služba Travnik donijela odgovarajuće rješenje 19.01.2012. godine po osnovu kojeg je optužena primala invalidsku penziju u narednom periodu.

Drugi relevantan parametar za utvrđivanja zastarjelosti krivičnog gonjenja jeste protek vremena od učinjenja krivičnog djela, a u zavisnosti od zapriječene kazne. Kada se s tim u vezi ima u vidu da je za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH propisana kazna zatvora do tri godine i da se prema odredbi člana 15. stav 1. tačka e) istog zakona krivično gonjenje ne može poduzeti kada protekne pet godina od izvršenja krivičnog djela s propisanom kaznom zatvora preko jedne godine (ali ne i preko tri godine kao pod tačkom d)), te da prema odredbi člana 16. stav 6. navedenog zakona zastarjelost krivičnog gonjenja nastupa u svakom slučaju kada protekne dva puta onoliko vremena koliko zakon propisuje za zastarjelost krivičnog gonjenja, što bi u ovom slučaju bio protek vremena od 10 godina, onda jeste nastupila apsolutna zastarjelost krivičnog gonjenja optužene za krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH dana 30.05.2021. godine. Kod takvog stanja stvari više nema mjesta za ispitivanje prvostepene presude u okviru žalbenih prigovora kantonalnog tužioca kojima se ukazuje na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje za krivično djelo za koje je nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja. Iako se u slučaju nastupanja zastarjelosti krivičnog gonjenja, shodno odredbi člana 298. tačka e) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, ima donijeti presuda kojom se optužba odbija, ovaj sud nije preinačio prvostepenu presudu u dijelu u kojem se optužena za zastarjelo krivično djelo oslobađa od optužbe nego se samo konstatuje da je u konkretnom slučaju nastupila zastara krivičnog gonjenja na koju je sud dužan da pazi po službenoj dužnosti u toku cijelog postupka, a iz razloga što je oslobađajuća presuda povoljnija za optuženu.

Iako je u žalbi branioca optužene naznačeno da se ista žalba podnosi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, iz žalbenih prigovora je očigledno da se prvostepena presuda u najvećoj mjeri pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na krivično djelo Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a slijedom toga i zbog pogrešne primjene krivičnog zakona. Konkretno, žalbom se tvrdi da je tužilaštvo pribavilo samo dokaze o krivotvorenoj medicinskoj dokumentaciji, ali ne i dokaze da ih je sačinila i pribavila optužena, pa se takav zaključak i prvostepenog suda pokazuje pogrešnim kada se ima u vidu iskaz svjedoka A.T. koji je kazao da je tu dokumentaciju, bez znanja i saglasnosti optužene (a ne zajedno sa njom), pribavio on osobno. Isto tako se tvrdi da nema dokaza da je optužena takvu krivotvorenu medicinsku dokumentaciju upotrijebila kao pravu i dana 30.05.2011. godine priložila u Kreševu Kantonalnoj administrativnoj službi za PIO/MIO, nego da je i tu radnju poduzeo svjedok A. T., također bez znanja i saglasnosti optužene. U takvoj situaciji, čak i bez priznanja pomenutog svjedoka da je on poduzeo navedene radnje, ostalo je nedokazano da ih je poduzela optužena, pa polazeći od presumpcije nevinosti i pravila in dubio pro reo iz člana 3. stav 1. i stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, prvostepeni sud je prema žalbi branioca jedino mogao donijeti presudu kojoj se optužena oslobađa od optužbe na osnovu člana 299. tačka

c) istog zakona i za krivično djelo Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Osim osporavanja činjeničnih zaključaka prvostepenog suda o dokazanosti poduzimanja objektivnih radnji krivičnog djela za koje je optužena oglašena krivom, branilac u svojoj žalbi istim žalbenim osnovom osporava prvostepenu presudu i u dijelu koji se odnosi na činjenične zaključke suda vezane za njeno subjektivno svojstvo tj. da je optužena bila svjesna svih zakonskih obilježja navedenog krivičnog djela i da je htjela njegovo izvršenje, odnosno da je postupaka umišljajima. S tim u vezi žalbom se ističe da je optužena duševni bolesnik sa dijagnozom „Povratni depresivni poremećaj sa psihotičnim simptomima i rezidualnom formom šizofrenije“, te da se, prema mišljenju sudskog vještaka medicinske struke Terzić dr. Saliha, radi o trajnom i teškom duševnom poremećaju kod optužene zbog čega su njene sposobnosti shvatanja i upravljanja svojim postupcima bile bitno smanjene, a zatim se dalje prigovara da prvostepeni sud taj nalaz ne uzima u obzir niti daje ocjenu istog kao dokaza, iako iz istog proizilazi da optužena nije bila sposobna da samostalno prikuplja spornu medicinsku dokumentaciju niti da samostalno odlazi na ocjenu svoje radne sposobnosti pred nadležnom ljekarskom komisijom. U prilog ovakvih prigovora žalbom se u bitnom prenosi iskaz svjedoka A. T. sa zapisnika o glavnom pretresu, te se tvrdi da zahtjev za ostvarivanje prava na invalidsku penziju od 30.05.2011. godine nije potpisala optužena niti izjavu koja je priložena uz zahtjev.

Konačno, žalbom branioca se ukazuje da iz osuđujućeg dijela presude proizilazi da je optužena krivično djelo počinila u saizvršilaštvu zbog čega je izrekom bilo nužno diferencirati njene radnje od drugog saizvršioca, te precizirati o kojoj vrsti saizvršilaštva se radi, da li postojao dogovor ili zajednička odluka, a što nije učinjeno, zbog čega nije jasno u čemu se ogleda saizvršilaštvo u smislu člana 31. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Ni naprijed navedeni žalbeni prigovori branioca optužene nisu osnovani. Istina, u prvostepenoj presudi se ne navode i ne analiziraju dokazi iz kojih bi proizilazilo da je i optužena, pored njenog supruga A. T., pribavljala krivotvorenu medicinsku dokumentaciju, a što jedan od više alternativno propisanih načina izvršenja krivičnog djela Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Međutim, prvostepeni sud je naveo konkretne dokaze i uvjerljive razloge na kojima zasniva svoj činjenični zaključak kako jeste dokazano da je optužena lažnu medicinsku dokumentaciju upotrijebila kao pravu, što je u objektivnom smislu također jedan od načina izvršenja pomenutog krivičnog djela. U tom pravcu prvostepeni sud navodi da je iz zahtjeva za donošenje nalaza, ocjene i mišljenja, a posebno iz izjave od 30.05.2011. godine vidljivo da je prilikom podnošenja zahtjeva optužena svojeručno potpisala izjavu o svom radnom odnosu, vrsti poslova i mjestu zaposlenja i da je tu izjavu dala u prisustvu ovlaštenog službenog lica zbog čega nižestepeni sud nije prihvatio stav odbrane da je isti zahtjev (što se i žalbom tvrdi), potpisao njen suprug, jer je potpisom ovlaštenog službenog lica potvrđeno da je tu izjavu optužena svojeručno potpisala, a što je ovjereno i potpisano u prisustvu službenog lica.

Prema tome, ne stoje žalbeni prigovori kako nema dokaza da je optužena ta koja je dana 30.05.2011. godine upotrijebila krivotvorenu medicinsku dokumentaciju kao pravu prilikom predaje zahtjeva za priznavanje prava na invalidsku penziju i s tim u vezi zahtjeva da se o njenom zdravstvenom stanju, a nakon njenog neposrednog pregleda od strane nadležne ljekarske komisije, donese nalaz, ocjena i mišljenje. Pravilnost tih zaključaka o relevantnim i odlučnim činjenicama prvostepenog suda ne dovode se u pitanje navodima da je svjedok A. T. kazao kako je on podnio

pomenute zahtjeve i izjavu niti narušenim zdravstvenim stanjem optužene. Ovo iz razloga što ovlaštena službena osoba svojim potpisom i pečatom ovjerava istinitost navoda i podnosioca zahtjeva čime se želi kazati da se i u tom slučaju radi o službenoj ispravi čija se vjerodostojnost prihvata tačnom sve dok se suprotno ne dokaže, a u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir činjenicu da je suprug oštećene i svjedok A. T. objektivno zainteresiran da optužene kao svoju suprugu zaštiti od krivičnog gonjenja, što se u određenoj mjeri potvrđuje i samom žalbom branioca, suprotno se moglo dokazati samo vještačenjem rukopisa po vještaku grafologu, a izvođenje tog dokaza odbrana nije predlagala.

Nadalje, pravilnost činjeničnih zaključaka nižestepenog suda ne dovodi se u pitanje niti žalbenim navodima da je, prema nalazu vještaka medicinske struke Terzić dr. Saliha i utvrđenoj dijagnozi, sposobnost shvatanja značaja radnji koje optužena poduzima i sposobnost upravljanja njenim postupcima, bila bitno smanjena, jer to znači da je i njena uračunljivost u vrijeme izvršenja djela bila bitno smanjena, ali ne i isključena zbog trajne duševne bolesti u smislu člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a bitno smanjena uračunljivost nije osnov za isključenje krivice nego samo za blaže kažnjavanje kako to propisuje stav 2. navedene zakonske odredbe, a što je kroz izricanje uvjetne osude svakako došlo do izražaja u dovoljnoj mjeri. Kako se ni žalbom branioca ne osporava da je optužena u vrijeme izvršenja djela bila bitno smanjeno uračunljiva, kakvo subjektivno svojstvo poprima utvrđenim i prvostepeni sud, to se onda pravilnim i osnovanim pokazuju i činjenični zaključci istog suda o načinu izvršenja djela od strane optužene u subjektivnom smislu tj. da je postupala umišljajima prilikom poduzimanja objektivnih radnji izvršenja krivičnog djela krivotvorenje isprave. To se odnosi i na svijest optužene da se radi o javnoj ispravi u smislu kvalifikovanog oblika izvršenja osnovnog krivičnog djela. Osim toga, optužena je i sa toliko očuvane svijesti, koliko utvrđuje vještak medicinske struke na koje se poziva žalba, imala sposobnost da shvati da se radi o krivotvorenoj medicinskoj dokumentaciji obzirom na njen broj i svijest optužene da u toliko navrata nije vršen njen ljekarski pregled na odjelu neuropsihijatrije JU Bolnica Travnik i JU Dom zdravlja Travnik.

Najzad, i kada je u pitanju žalbeni prigovor vezan za izostanak diferenciranja radnji optužene od drugog saizvršioca važe isti razlozi koji se naprijed iznose za dva različita načina izvršenja krivičnog djela za koje je optužena oglašena krivom tj. nabavljanje lažne isprave kao jednog načina i upotreba iste kao prave kao drugog načina, jer iz izreke osuđujućeg dijela pobijane presude proizilazi da je ovaj drugi način optužena sama izvršila, a time su već ostvarena sva bitna obilježja krivičnog djela Krivotvorenje isprave iz člana 373. stav 2. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, pa se izostanak preciznijih navoda da li su optužena i druga osoba zajedno ili zasebno poduzimali pojedine radnje u pravcu nabavljanja lažne isprave ne pokazuje od odlučnog značaja za pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja niti za pravilnu primjenu krivičnog zakona.

Iako se žalbom branioca optužene prvostepena presuda ne pobija i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je i u odnosu na taj žalbeni osnov ispitao osporenu presudu po pravilu proširenog djelovanja žalbe, jer je odredbom člana 323. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH određeno da žalba podnijeta u korist optuženog zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kakva jeste žalba branioca optužene, u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Međutim, prvostepena presuda se pokazuje kao pravilna i zakonita i u tom dijelu, a sve kada se ima u vidu da je optuženoj, umjesto zapriječene kazne zatvora, izrečena

uvjetna osuda kao mjera upozorenja, pa su izrečenom uvjetnom osudom u dovoljnoj mjeri došle do izražaja i sve olakšavajuće okolnosti koje se stiču na strani optužene i koje je cijenio prvostepeni sud, zbog čega se žalba branioca i u odnosu na odluku kao krivičnopravnoj sankciji također pokazuje kao neosnovana.

Zbog svega naprijed navedenog, a primjenom odredaba člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Erma Jusić

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.